

ако съ възсѣстоаніе, да могатъ себѣ подобны-те сз-данія да угнѣтаватъ? Дали не съ тыа исты-те непобѣдимый паднади подъ ударъ-атъ на непріате-ли-те си. Дали не съ и тыа исто такъ влезли въ гробъ-атъ, какво-то и она найсиромашный-атъ и най-слабый-атъ челоуѣкъ? Истина, само е единъ великъ, всеиленъ и всемоуцъ, и имато Му е — Богъ!

Защо да са дивиме на высокъ-тъ художествен-ность, коу-то е на челоуѣческой-атъ духъ като даръ отъ Бога, и на многовиднѣ-тъ му вештинѣ? Що быва найпосле съ сички-те дѣла нѣговы, ако да съ они и найизраднѣи? Той повдига основъ и гради, скла-пава и слага, кое-то ще макаръ кога было въ прахъ и пепель да са претвори. Зѣда зданія за оби-талища, ткае рубинъ и друго платно, едно за своуж-тъ потребѣ, а друго за украшеніе; прави себе подо-еія отъ сичко, що въ природѣ-тъ види.

Но дали и духъ-атъ на безсловесный-атъ скотъ не открыва нѣкаквы дивны искусства, открыва, па нѣкой пѣтъ и по добры отъ челоуѣка? Дали не-прави и той за себе обиталище, прави, па още какво хитро и искусно? Дали пчела-та и мравка-та не ра-боти по добрѣ отъ челоуѣка? Дали нещеме да са дивиме за мѣдрость-тъ на птица-тъ, съ коуж-то та избира себе мѣсто за гнѣздо? Или на хитрость-тъ ѣ, какъ си прави гнѣздо-то? И, дали нещеме да са дивиме на онова преселаванье тѣхно, кое-то быва изъ една-тъ часть на свѣтъ-атъ въ друга-тъ, кое-то секи пѣтъ въ едно исто время быва? Исти-на, само е единъ не опредѣленно премѣдъръ и не по-стижимо-дивенъ въ свои-те дѣла. Той нити основа-ніе полага, нити слага прахъ и трулежъ, какъ-то що